

Glemte konflikter: Sør-Thailand

Norges Fredslag

Post@fredslaget.no

Introduksjon

Klokken 7 om morgenen 26. november 2016 dro 26 år gamle Rattikal Javang til sitt lokale marked i Pattani i det sørlige Thailand for å handle. Da Rattikal, som var gravid i 8. måned, stanset ved en av bodene på utendørsmarkedet kjørte en motorsykkel med to menn opp til henne, og den ene av disse skjøt henne tre ganger. Hun, og hennes ufødte sønn, døde senere av skadene. Det er uklart hvorfor Rattikal ble skutt, men myndighetene la fort skylden på ”separatister,” som skal ha skutt henne fordi hun tilhørte områdets buddhistiske minoritet.¹

Thailand er for mange et velkjent ferieland. Kombinasjonen av fantastiske strender, imponerende templer og et dynamisk byliv trekker store mengder turister til landet hvert år, blant annet fra Norge. En ting mange besøkende ikke er klar over er at landets fire sørlige provinser, Yala, Narathiwat, Pattani og deler av Songkhla, har vært rammet av voldelig konflikt siden 2004. Nærmere 7000 mennesker, det store flertallet av disse sivile, har blitt drept mellom 2004 og 2017, mens myndighetenes respons stort sett har vært begrenset til å enten sende flere soldater, eller mer penger, for å bekjempe denne litt perifere sikkerhetstrusselen. Mens myndighetene mener opprørerne er terrorister og separatister, kaller opprørerne seg for nasjonalister som prøver å gjenopprette sitt rettmessige hjemland.

Bakgrunn

Opprøret i Sør-Thailand bygger på misnøye som går flere århundrer tilbake i tid. Med ankomsten av handelsmenn fra nabolandene konverterte befolkningen i området til islam, og sultanatet Pattani omfattet det

meste av det som i dag er det sørlige Thailand. I 1909 ble Pattani, som del av en avtale med Storbritannia, annektert av det buddhistiske kongedømmet Siam, og senere delt mellom Thailand og Malaysia.

Den lokale Malay-befolkningen viste tidlig motstand mot Thai-styret, og separatister organiserte gerilja-grupper til kamp mot styresmaktene fra 1960-tallet. Geriljakampen pågikk fram til 1990-tallet, da den nærmest døde ut, men fikk en slags revitalisering på begynnelsen av 2000-tallet.

Årsaker til konflikten

National Revolutionary Front (BRN) er blant de største opprørsgruppene i Sør-Thailand, og skal ha en samlet størrelse på mellom 3000 og 9000 soldater. I tillegg kommer grupper som Gerakan Mujahidin Pattani (GMP), Patani United Liberation Organisation (PULO), BRN-Coordinate og Runda Kumpulan Kecil (RKK), men disse er underlegne BRN når det gjelder størrelse og organisering. BRN understreker at de er en frigjøringsbevegelse i kamp mot utenlandske okkuperanter. Den etniske malay-befolkningen i området føler seg dominert og diskriminert, og statlige forsøk på assimilering har vært hardhendte. Av de nesten 2 millioner innbyggerne i området, er omtrent 80 % muslimer. Likevel hadde ingen av de fire provinsene en muslimsk guvernør før i 2006. Opprørerne krever framfor alt respekt for befolkningens religiøse, lingvistiske og kulturelle identitet.

Mens det uttalte målet tidligere har vært uavhengighet, skrev BRN i et brev til regjeringen i 2013 at de kjempet for kulturell og territoriell autonomi i en spesiell administrativ region innenfor Thailands grenser. De ønsket opprettelsen av en egen administrativ region, Pattani, og en kvote reservert for pattani-malayer i

¹ Intervju med anonym kilde tilknyttet en internasjonal sivilsamfunnsorganisasjon i Bangkok, januar 2017.

Glemte konflikter: Sør-Thailand

parlamentet og politistyrken. I tillegg krevde opprørsgruppen at myndighetene anerkjente den pattanimalske nasjonens eksistens og suverenitet.

Et spørsmål mange har stilt er hvorfor et opprør som var aktivt på 70- og 80-tallet, og så ut til å dø ut på 90-tallet, plutselig gjenoppstår et tiår etter. Rask sosial endring i samfunnene i sør kan ha bidratt til mer handlingsorienterte unge opprørere, samtidig som politiet fikk utvidede fullmakter til å håndtere lokale konflikter, ofte ved hjelp av undertrykkende metoder, noe som økte motstanden mot sentralmyndighetene.²

Myndighetene ønsker på sin side å opprettholde et inntrykk av Thailand som en enhetlig, samlet stat. Det har vært manglende politisk vilje til å anerkjenne den sørlige befolkningens krav, og det er dyp bekymring innad i militæret for en utvikling som kan føre til mer internasjonal oppmerksomhet rundt konflikten i sør. Responsen fra myndighetenes side har så langt fortrinnsvis vært militær, samtidig som døren for dialog har blitt holdt åpen. Kritikere har imidlertid påpekt at den uttrykte dialogviljen kun er en måte å tilfredsstille det internasjonale samfunnet og befolkningen i de konfliktrammede områdene på, og at det ikke eksisterer noen reell vilje til å diskutere opprørernes krav.

Konflikten og dens konsekvenser

Mellom 2004 og 2017 er mer enn 6700 mennesker drept og 13 000 skadet i konflikten.³ En studie med fokus på konfliktens første tre år viste at 89 % av ofrene var sivile.⁴ En rapport som tok for seg det første tiåret med konflikt konkluderte med at opprørerne hadde drept 171 lærere og bombet 300 skoler. I tillegg benytter de seg av veibomber og bilbomber og har angrepet sivile med antatte forbindelser til myndighetene, og sivile mål, inkludert sykehus.

Fra 12. til 14. august 2016 gjennomførte en eller flere grupper, trolig BRN, 13 bombeangrep i flere provinser, inkludert det populære feriestedet Hua Hin. 4 mennesker ble drept og 30 skadet, inkludert 10 utlendinger. Bombene var små, og trolig ikke bygget eller utplassert for å skape massive skader eller dødsfall. Ingen påtok seg ansvaret, men måten bombene var plassert på, med to eller flere improviserte eksplosiver som eksploderte i rask rekkefølge, stemmer med BRNs måte å operere på.⁵ De tar vanligvis heller ikke ansvar for angrepene de gjennomfører. Thailandsk politi hevdet at angrepet framsto som utført av opprørsgrupper fra sør, mens militæret raskt skyldte på andre politiske opposisjonelle. I løpet av de første dagene av august ble de fire sørlige provinsene rammet av 50 bombeangrep, en tydelig respons på folkeavstemingen om den nye grunnloven organisert av den styrende militærjuntaen.

9. mai 2017 gikk to bomber av i et kjøpesenter i Patani, og skadet nærmere 60 mennesker. Ingen har så langt tatt på seg skylden for angrepet, men flere analytikere mistenker BRN for å stå bak. Det kan i så fall være et signal om motstand mot myndighetenes motvilje mot en dialogprosess med internasjonale observatører. Mens myndighetene hevder angrepet var utført for å medføre store skader hevder en politikilde at kjøpesenteret ble advart på forhånd om bombene, uten at senteret ble evakuert.⁶

Og i slutten av samme måned gikk en bombe av i et sykehus i Bangkok. Sykehuset er populært blant tidligere militære offiserer, og minst 24 mennesker skal ha blitt skadet i eksplosjonen, som ingen foreløpig har tatt ansvar for.

Myndighetene har svart på opprøret ved å sende 150 000 soldater, paramilitære styrker og politi til de fire provinsene. En unntakstilstand innført i 2004 er fortsatt i kraft, og politiet har mulighet til å holde på mistenkte i opptil 7 dager uten tiltale. Statlige sikkerhetsstyrker har i omfattende grad benyttet tortur, forsvinninger, angrep på

² <https://www.irinnews.org/feature/2015/08/03/silent-war>

³ <http://www.deepsouthwatch.org/dsid>

⁴ <https://www.hrw.org/news/2007/08/28/thailand-separatists-target-civilians-attack>

⁵ Intervju med anonym kilde tilknyttet en internasjonal sivilsamfunnsorganisasjon i Bangkok, januar 2017.

⁶ <http://www.atimes.com/article/hypermarket-blast-presses-insurgent-demands-thailand/>

Glemte konflikter: Sør-Thailand

demonstranter og utenomrettslige drap, med straffefrihet. Massearrestasjon av demonstranter, dødsfall i fangenskap og angrep på sivile og sivile bygninger har også forekommet.

Amnesty International Thailands styreformann Porpen Khongkaonkiet, var en av tre personer bak en rapport publisert i februar 2016 som dokumenterte 54 tilfeller av tortur utført av politiet og hæren i landets sørlige provinser. I ettertid er alle tre anklaget for ærekrenkelse og datakriminalitet, og risikerer bøter på nesten \$5000 og opptil 5 år i fengsel. Dette er kun ett eksempel på en veletablert praksis med å trakassere, true og arrestere menneskerettsaktivister, en praksis som har blitt mer utbredt etter militærkuppet i 2014.⁷

Militære styrker utplasseres også regelmessig i nærheten av sivile bygninger, som skoler og sykehus, noe som er i strid med internasjonal humanitærrett.

Det er svært sjelden at noen holdes ansvarlige for overgrep begått som en del av kampen mot opprørerne. Det er eksempler på at ofre har mottatt kompensasjon, men ofte uten at gjerningspersonene blir holdt juridisk ansvarlige.

Hæren har også gitt lokale embetsmenn, som landsbyledere, ansvar for sikkerheten i sine områder, for å styrke lokale aktørers rolle og åpne for tilbaketrekking av soldater og politi. Gjennom såkalte District Protection Units ledet av underoffiserer og bevæpnet av hæren, skulle lokalsamfunn forsvare seg selv. Dette trekker lokalbefolkningen inn i den militære kampen i mye større grad enn tidligere, og bidrar til å gjøre dem til legitime militære mål for opprørerne. Området militariseres ytterligere, og enda mer våpen sendes inn i regionen. Tidligere har opprørsgrupper tatt våpen fra hærens lagre, og våpen lagret i landsbyer kan gjøre disse til mer attraktive mål for opprørerne.

Konflikten medført en utbredt frykt i befolkningen i sør. Helsearbeidere ser stadig flere tilfeller av psykiske problemer helt eller delvis forårsaket av konflikten, og

⁷ <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2016/07/drop-complaint-against-ai-thailand-chair/>

post-traumatisk stressyndrom, også blant barn, er ikke uvanlig. Studier har vist en forekomst av denne typen problemer på samme nivå som hos barn i konfliktrammede områder i Midtøsten og Colombia. Det kan også være vanskelig for helsearbeidere å få tilgang til barn og andre trengende i opprørsdominerte deler av de fire provinsene.⁸

En kilde påpeker at tilsynelatende vilkårlige arrestasjoner av muslimske menn, gjerne etterfulgt av tortur, bidrar sterkt til denne frykttkulturen. De arresterte vet ofte ikke hvorfor de er arrestert, og det foreligger sjelden bevis for forbindelser til opprørerne eller involvering i voldsepisoder.⁹

I løpet av de siste årene er konfliktens intensitet redusert, og antall sivile ofre har gått ned. I 2013 konsentrerte opprørerne i økende grad sin militære innsats i landlege områder, hvor faren for sivile ofre er mindre, mer direkte rettet mot militære mål. Men med sammenbruddet i Kuala Lumpur-prosessen i 2013 ble angrep igjen utført i urbane strøk. Etter flere år med nedadgående voldsnivåer så vi en økning igjen i 2016. Men BRN, som har et viktig lokalt publikum, har fortsatt lagt bånd på seg i forhold til valg av mål, og fokus har vært på militære mål. Militære offiserer forsøker også å unngå alvorlige menneskerettsbrudd som kan bidra til å vende befolkningen mot sikkerhetsstyrkene, og myndighetene har økt innsatsen for sosial og økonomisk utvikling i Sør-Thailand, i et forsøk på å underminere støtten til opprørerne. Det har blitt gjort forsøk med amnestiordninger, for å få opprørere til å forlate gruppene, men kun et fåtall personer har benyttet seg av disse. Myndighetene skal ha hatt et håp om at befolkningen i sør skulle gå lei av væpnet kamp, men det har så langt ikke vært tilfellet.¹⁰

⁸ <https://www.irinnews.org/feature/2015/08/03/legacy-mental-health-problems>

⁹ Mailkorrespondanse med anonym kilde tilknyttet en internasjonal sivilsamfunnsorganisasjon i februar 2017.

¹⁰ Intervju med anonym kilde (journalist, politisk analytiker og dialogarbeider) februar 2017.

Konflikthåndtering

I mars, april og juni 2013 møttes for første gang representanter for myndighetene og opprørerne for fredssamtaler i Kuala Lumpur, men i august samme år kollapset samtaler. Til tross for manglende resultater bidro den korte prosessen til å føre partene sammen og var en anerkjennelse fra myndighetenes side om at dialog er nødvendig for å løse konflikten.

I årene siden har det blitt gjort flere forsøk på å komme til en fredelig løsning. Samtaler mellom de to partene i september 2016 endte uten nevneverdig framgang, og oppfølgingssamtaler i desember samme år, med fokus på opprettelse av sikre soner for beskyttelse av sivile, skal også ha blitt avsluttet uten framdrift. Det er mange grunner til at forhandlingene ikke har ført fram. For det første er opprørerne ikke en samlet blokk.

Paraplyorganisasjonen MARA Patani er den aktøren myndighetene forholder seg til i forhandlingene, og består av BRN, Patani Islamic Liberation Front (BIPP), PULO, og GMP. Mens moderate stemmer innad i paraplyen, inkludert deltagere som hevder å representere BRN, presser på for samtaler, har BRN uttalt offentlig at de ikke støtter forhandlingene, og ikke vil respektere de foreslåtte sikre sonene.¹¹ Slike soner anses som et forsøk på å svekke og splitte lokal støtte til opprørsgruppene. Yngre opprørere er også frustrert over mangelen på framgang, og ønsker en mer konfronterende linje overfor myndighetene. I alle tilfeller gjør den manglende støtten fra BRN MARA Patani til en lite relevant aktør.

I tillegg førte militærkuppet i 2014 til en utskifting av myndighetenes personell involvert i samtaler, og det tar tid å gjenoppbygge relasjoner og komme i gang med substansielle samtaler igjen.

Det er også et sterkt ønske blant mange opprørere om at medlemmer av sikkerhetsstyrkene som har begått overgrep må stilles til ansvar for disse. Opprørerne har liten tro på at militærjuntaen vil gå med på dette, og anser fortsatte samtaler som avhengige av en gjeninnføring av demokrati. Grunnloven som ble innført

¹¹ Intervju med anonym kilde tilknyttet en internasjonal sivilsamfunnsorganisasjon i Bangkok, januar 2017.

etter en folkeavstemning i 2016 går imidlertid langt i å gi militære offiserer immunitet fra rettsforfølgelse, noe som kan gjøre det vanskelig å oppnå dette målet.¹²

Myndighetenes uttalte vilje til samtaler har blitt komplisert av det som trolig er en mangel på enhetlig tenkning rundt konflikten innen ulike deler av den politiske og militære eliten. For eksempel var folk i den militære ledelsen åpent skeptiske til prosessen i Kuala Lumpur. Det er også en utbredt oppfatning blant militære offiserer at dialog kan øke den internasjonale oppmerksomheten rundt konflikten, og føre til en internasjonal FN-intervensjon, folkeavstemning og deling av landet, på samme måte som i Øst-Timor.¹³ Synet disse kreftene representerer er at konflikten må løses internt, uten noen form for maktoverføring eller spesielle administrative enheter.

Det er også mange som mener at det ikke eksisterer noen reell vilje til dialog blant landets politiske og militære lederskap, men at denne uttalte viljen kun er en fasade for å blidgjøre det internasjonale samfunnet og befolkningen i sør.¹⁴ Et inntrykk av at myndighetene ikke mener alvor gjør det også vanskeligere for BRN å delta i samtaler.

Samtidig som det har vært en uttalt vilje til samtaler, har myndighetene hele tiden nektet for at Thailand har et opprørsproblem. I 1993, da opprørsgrupper satte fyr på 33 skoler i de sørlige provinsene, la myndighetene skylden på medlemmer av det tidligere regimet, som kort tid før hadde mistet makten. Politikere fra regimet som hadde blitt avsatt i et kupp året før fikk skylden for en bilbombe som eksploderte i et kjøpesenter på turistmålet Kuh Samui i april 2015. Dette er sannsynligvis et forsøk på å beskytte landet turistindustri, men også en måte å unngå ubehagelige spørsmål rundt

¹² <http://globalriskinsights.com/2016/12/thailands-troubled-south/>

¹³ Intervju med flere anonyme kilder tilknyttet sivilsamfunn, og lærings- og forskningssinstitusjoner i Bangkok, januar 2017.

¹⁴ Intervju med anonym kilde (journalist, politisk analytiker, og dialogarbeider), februar 2017.

myndighetenes anti-opprørsinnsats. Det er trolig også påvirket av den tilsynelatende reelle frykten blant militære offiserer for en FN-intervensjon og deling av landet, et scenario mange offiserer vurderer som spesielt relevant dersom det internasjonale samfunnet anser situasjonen i sør som en etnisk eller politisk konflikt.¹⁵ Anerkjennelse av pattani-malayene som nasjon, og innføring av en eller annen form for autonomi, blir gjerne ansett som et uakseptabelt angrep på den buddhistiske kongens makt og statens enhet.

Utenfor offisielle kanaler har den tyske organisasjonen Berghof Foundation bidratt til opprettelsen av Platform of Insider Peacebuilders, et inkluderende forum som støtter opp om dialog og diplomatiske tilnærminger til håndtering av konflikten. Plattformen har mistet popularitet de siste årene, men er nå i gang med en omstillingsprosess for å tilpasse seg den nåværende situasjonen bedre.

Organisasjonen Geneva Call har arbeidet i Sør-Thailand i flere år med å styrke respekten for internasjonale humanitære normer, blant annet ved å lære opp sivilsamfunnsorganisasjoner. Og Nonviolent Peaceforce, som sender ubevæpnede sivile fredsarbeidere inn i konfliktområder, gjennomførte i 2016 en vurdering av situasjonen i området med tanke på et mulig framtidig engasjement.

Til tross for at noen internasjonale aktører allerede er på plass, ønsker thailandske myndigheter minst mulig internasjonal oppmerksomhet rundt konflikten i sør, og det kan derfor være vanskelig for interesserte organisasjoner å få tillatelse til å arbeide med tematikk relatert til konflikt og fredsbygging. Det er akseptert at noen lokale organisasjoner arbeider med konflikten, men de blir nøye observert, og straffes dersom myndighetene mener de går for langt.¹⁶

Det internasjonale samfunnet

Det ser ikke ut til at det internasjonale samfunnet, inkludert Norge, gjør mye for å presse thailandske myndigheter til å endre sin tilnærming til konflikten. Inntrykket er at vestlige myndigheter tar opp dette litt betente temaet i møter med thailandske kolleger uten å legge for mye press, kanskje fordi konflikten ser ut til å være begrenset til Sør-Thailand, ikke medfører destabilisering av landet eller regionen, og ikke involverer grupper knyttet til IS eller Al Qaida. Ambassadene i Bangkok er stort sett opptatt av egne innbyggers sikkerhet i Thailand, og landet ligger trolig relativt lavt på radaren.¹⁷

I tillegg har noen analytikere hevdet at utenlandske ambassader ikke forstår helt hvordan de skal forholde seg til konflikten, som har pågått i så mange år og framstår som relativt fastlåst.¹⁸

Det internasjonale samfunn bidrar derimot med store mengder våpen og annet militært materiell til Thailand. I 2015, mens konflikten pågikk og militære offiserer hadde tatt den politiske makten i landet, eksporterte Norge militært materiell, inkludert våpen og ammunisjon, til Thailand.¹⁹ Mye av opprørernes våpen kommer fra raid av hærens lagre. I tillegg blir ikke-statlige grupper forsynt med våpen som har sirkulert i Sørøst-Asia siden Vietnamkrigen. Det betyr at mye av utstyret er utdatert og i dårlig stand. Som en respons på dette skal representanter for internasjonale våpenprodusenter, i følge en kilde, være til stede i Sør-Thailand for å monitorere våpenbruken og vurdere mulighetene for å dekke det behovet som måtte eksistere for nye våpensystemer.²⁰

¹⁷ Intervju med anonyme kilder i Bangkok, januar 2017.

¹⁸ Mailutveksling med anonym kilde tilknyttet en internasjonal sivilsamfunnsorganisasjon, februar 2017.

¹⁹

<https://www.regjeringen.no/contentassets/86ef0bdb3ab54fb9f719897263e5953/no/pdfs/stm201520160036000dddpdfs.pdf>

²⁰ Intervju med anonym kilde tilknyttet forskningscenter i Bangkok, januar 2017.

¹⁵ Intervju med anonym kilde tilknyttet en internasjonal sivilsamfunnsorganisasjon, Bangkok, januar 2017.

¹⁶ Intervju med anonym kilde tilknyttet forskningscenter i Bangkok, januar 2017.

Glemte konflikter: Sør-Thailand

Kilder intervjuet i Bangkok uttrykte forundring over at et land som Norge, framstilt som fredsskaper og en internasjonal stormakt i forhold til nedrustningsspørsmål, eksporterer våpen til et land rammet av intern konflikt hvor partene systematisk bryter internasjonale menneskerettigheter og humanitærrett.²¹

BRN skal ha fått tilbud om støtte fra jihadistiske grupper utenfra, men har ikke vært interessert i slik innblanding. Malaysk nasjonalisme, ikke et mål om et muslimsk kalifat, fortsetter å være grunnlaget for gruppens kamp.²² Dette fortsetter også å være grunnlaget for rekruttering til gruppen, og framstillingene av en idealisert fortid med velstand og selvstyre settes i kontrast med dagens undertrykking og urettferdighet.

Veien videre

En bølge av bombeeksplosjoner i august 2016 gikk hardt ut over populære turistmål. Det er ikke første gangen opprørsgrupper i sør har gjennomført angrep utenfor de fire konfliktrammede provinsene, men de koordinerte angrepene i august kan representere en ny retning for opprøret. Ved å angripe denne typen mål kan opprørerne true en turistindustri som direkte utgjør 10 % av Thailands BNP (indirekte bidrar turisme til 20 % av Thailands BNP), og dermed styrke sin forhandlingsposisjon. Bombeangrepene kan være begynnelsen på en utvidelse av konflikten, og et signal til myndighetene om at de må fokusere på dialog. Mer landsomfattende angrep risikerer imidlertid en sterkere militær respons fra myndighetenes side. I tillegg kan dette, som et worst case scenario, også bidra til en militant buddhistisk respons og sekterisk konflikt i deler av landet. Dette kan forsterkes av grunnloven fra 2016, som sier at forsvar og promotering av buddhismen er blant myndighetenes oppgaver, noe som kan fungere som et påskudd for kamp mot muslimske grupper og samfunn.

²¹ Intervju med flere anonyme kilder tilknyttet sivillsamfunn og lærings- og forskningsinstitusjoner i Bangkok, januar 2017.

²² Intervju med flere anonyme kilder tilknyttet sivillsamfunn og lærings- og forskningsinstitusjoner i Bangkok, januar 2017.

Myndighetene må arbeide for å få på plass en politisk løsning alle aktører kan repsektere, og respektere disse aktørenes politiske og sosiale rettigheter, dersom den vil få på plass en fredsavtale og styrke sin egen legitimitet. Det er imidlertid lite som tyder på at militærjuntaen vil være i stand til, eller interessert i å inngå de nødvendige kompromissene for, å klare dette. Det udemokratiske regimet anses som et hinder for meningsfulle samtaler, og opprørerne tror det må en demokratisk regjering til før forhandlingene kan gå framover. En gjeninnføring av demokrati kan derfor være et viktig skritt på veien mot en politisk løsning på konflikten. Et problem i så henseende er at fjorårets grunnlov sikrer militær kontroll over viktige deler av statsadministrasjonen i alle fall for de neste seks årene.

Militærjuntaens angrep på befolkningens politiske rettigheter kan i tillegg medføre mindre interesse for å engasjere seg i dialog og samtaler, både fra befolkning, opprørsgrupper og sivillsamfunn.

Opprørsgrupper, aktører i sivillsamfunnet og ofre for konflikten har uttalt at en eller annen form for amnesti for noen opprørere trolig vil være nødvendig, men har også påpekt at kompensasjon, både økonomisk og psykologisk, sikkerhet fra væpnede grupper, juridisk forfølgelse av statlige overgripere og forsoningstiltak mellom ofre og overgripere er nødvendig.²³ Det er også knyttet sterk tvil til myndighetenes vilje til å akseptere amnesti for opprørere og juridisk forfølgelse av overgripere innen sikkerhetsstyrkene.

Det er mange sivillsamfunnsaktører i sør som er interesserte i dialog og ulike former for ikke-voldelig konflikthåndtering. Det er imidlertid behov for opplæring i ikkevoldelig metode, og her kunne internasjonale organisasjoner hatt en rolle å spille. Opprørerne har kommet med krav om internasjonale observatører i konfliktrammede områder, men aksept for dette sitter trolig langt inne i Bangkok.

²³ <http://asiafoundation.org/2017/01/11/breaking-deadlocks-peace-southern-thailand/>

Glemte konflikter: Sør-Thailand

Framgang i arbeidet for en politisk løsning avhenger imidlertid av at begge sider viser en vilje til kompromiss. Det innebærer en reell dialogvilje fra begge parter, og etter alt å dømme en vilje fra myndighetenes side til å gå med på en viss politisk og økonomisk autonomi for Sør-Thailand. I tillegg kan det være behov for et sterkere

internasjonalt engasjement i forhold til konflikten. Dette kan oppnås gjennom sterkere politisk press, samt politisk vilje til å stanse salg av våpen og annet militært materiell til Thailand så lenge konflikten pågår.

Publikasjonen er utarbeidet med støtte fra UD